

מיכתבים

דניאלה שמי מגלה במדורה כי אחת הסיבות האפשריות בגללן עלולה ישראלית מצוייה להודי רקק למעיל-פרווה זה אם יש לה מינוי לפילי הרמונית.
מה קרה לבעלת המדור הנכבדה? אין לה מילון טוב בבית?
במילון שלי מצאתי כך:
מינוי (שם עצם) — הפקרת איש למישרתו; נתינת תואר.
מינוי (שם תואר) — לוקח חלק בו; שהודיע כי ימנחה בין הלוקחים חלק בו.
מסקנה: מינוי (חורז עם קנוי) איננו מינוי (חורז עם שינוי).
צבי פלם, תל-אביב

(המשך מעמד 3)
דולארים, אם לא יותר, בהפקתם של תבליטי מארק שגאל שאין להם ביקוש, והיא מוסיפה ומשלמת, מדי שנה, כמה אלפים דמי-אחסנה, זאת עוד לא סיבה לבטל את לוח-הכפל.
אם מדינת ישראל אכן טבעה 10 אלפים תבליטים, וביקשה למכור כל אחד מהם ב-500 דולר, היא לא יכלה לצפות, כפי שהעולם הזה מדוות, לתמורה של 50 מיליון דולר.
בשום אופן לא. כי עד להודעה חדשה, בהתאם ללוח-הכפל, 10 אלפים פעם 500 הם רק המישה מיליון.
צבי קופיט, חולון

101 קליעות בול

על ייחודם של יהודים מסויימים (מיכתבים), העולם הזה 2.12.87 (והלאה).

הקורא הלפרין גילה בין יהודי גרמניה גם גנרל-פרשים אחד.
מה הפלא שבין מיליוני יהודים בכל דור מצוי אחד יוצא-דופן?
אני ילד סאן-פרנציסקו, ועד היום אני זוכר את סיפורי סבי על אחד, פילו ג'קובי, יהודי שהי גיע לארצות-הברית כאמצע המאה שעברה.
אחרי התחלה חריגה מאוד ליהודי של אותם ימים — הוא סיים בית-ספר לקצינים בגרמניה ושימש קצין שלישי באונייה טראנסאטלנטית —

קלע ג'קובי מדליה של הקיסר

התגלגל ג'קובי לקליפורניה ויסר בה שבועון יהודי.
אבל עיקר פירומו בא לו מתחביבו: קליעה למטרה. באחת הפעמים, לפי דברי סבי, הוא קלע 101 קליעות רצופות בול ממרחק 150 יארד (כ-140 מטר), והוא לא רק זכה להיבחר לנשיא מועדון הקלעים הקליפורניים, אלא אף ייצג, בגיל של למעלה מ-50, את המועדון בתחרויות קליעה בינלאומיות באוסטרליה ובגרמניה, ובאחת מהן אף זכה במדליית-זהב מידיו של הקיסר פרנץ-יוזף.
איוב וילנצ'יק, הרצליה

הראשונה מאשדוד

על התעלמות מן המקור של ידיעה חשובה (איגרת העורך), העולם הזה 11.11.87.

לצערי, העולם הזה נאה דורש (כאשר הוא גינה את התעלמותם של עיתונים אחרים מן העובדה כי היתה זאת רפנה ברק שחשפה את כוונתו של אברשה טמיר לרוץ לכנסת הבאה), אך לא נאה מקיים.

בכתבה על גידעון נקט המנחה (עיוורו לי למותי!), העולם הזה 18.11.87, לא הוזכרה העובדה שהכתבה הראשונה בנושא פורסמה על-ידי בכאן דרום.
אני מבינה את רפנה ברק, האם העולם הזה מבין אותי?
רבקה יניב, אשדוד

מוני איננו מינוי

על טעות שכיחה (גם זה וגם זה), העולם הזה 9.12.87.

קניא יני,

ראג תמיד לבנוני-גילי ולחבריו, כאשר היו זקוקים לעזרתו.

בראינות בכלי-התיקשורת לא הסתיר וזהר אף פעם את מצבו, אלא ביטא את כאבו האישי והכללי באופן גלוי, מבלי לנסות ולהסתיר רבר. תמיד ריבר בגלוי על הסמים ועל התפשטותם כנגד סרטני אצל רבים אחרים.

בעיקבות מותו הבטיח השר דויד לוי להקים קרן למען נפגעי-הסמים, לזיכרו של וזהר. בדברי אלה אני מבקש גם לפנות אליך אישית, ככור השר, ולאמר שיש הרבה קרנות כאלה. קרן כזו תציל אולי מעט, אבל נפגעי סמים יש הרבה. גם אם יעזרו למעטים, יפלו בידי הסם עוד רבים. לא זו היתה בקשתו של וזהר. אני מכיר את וזהר היטב, ויודע שהיתה לו תפילה גדולה מואת, תפילה שיעזרו לכל נפגעי-הסמים, ולא למעטים מהם.

לכן, ככור השר, אם אתה באמת מורע לבעיה, ורצונך לכבד את זיכרו של וזהר, אז תעשה ותילחם ככל שתוכל כדי שיקימו מרכז-גמילה אמיתי בקנה-מידה גדול, שיעזור לרבים. מרכז כזה יהיה חלק נכבד מהגשמת חלומה הגדול של וזהר, חלום שאותו ביטא פעמים רבות גם כשהיה פונה בראינות שנתן לכל המשתמשים בסמים, והתחנן לפניהם שלא יפלו קורבן לנגע הסרטני הזה.

וזהר, בעיקבות מצבו, יצר לעצמו תרמית הקי שורה בסמים. לכן רבים התעלמו ממסרו, הם התייחסו רק למצבו ולאכאבו האישי.

אילו רצה וזהר, הוא היה יכול להפחית באופן ניכר את כמות הסם שבה השתמש. אני יודע את זה באופן אישי ומקרוב, מכיוון שלא פעם הייתי איתו ברגעיו הקשים ביותר. הוא היה יכול גם להסתיר את דבר התמכרותו מהקהל ומהמעי-ריצים, ולהמשיך לחיות טוב יותר. הוא לא עשה את זה, בגלל תחושת-הריקנות שהיתה לו. הכאב האישי והכאב הכללי לגבי הוולת והקרובים אליו לא נתנו לו מנוח. הרגישות שלו להיים שמסביבו יצרה אצלו את תחושת הריקנות, שגרמה לו להתמכר לסם. את התחושה הזאת הוא גם ביטא היטב בשיריו. לכן, ברוב שיריו, הוא ריבר על בדידותו.

בחיי, בשיריו, הוא זעק לאלוקים על בדידותו. זו, אד, אלוך, עד מתי אהיה לבד? הוא שר באחד משיריו.

וזהר, אחי היקר! אני מבטיח לך בשמי ובשם מיישפחתיך ובנך, האהובים אותך: נעשה את הכל כדי שלפחות במותך לא תהיה בודד. יהוד עם זאת אני גם פונה לכל ידידיו, מעריציו ומוקיריו, לכל מי שנפגעו הסמים חשובים לו: תנו יד לתפילה הגדולה של וזהר, חיסמו את הנגע הסרטני, שגרם למותו של וזהר. גם חברי-וילנצ'יק צועד אני פונה: עזרו גם אתם כדי להגשים את תפילתו, עזרו להילחם בסמים.

לך, וזהר היקר, אומר זאת:

כוכב נפל מהרקיע
כי אותו הסם השקוע
זהו נפל מהמרומים
והשאיר הרבה אוהבים.
למה, וזהר, נעלמת,
ואותנו כואבים השארת?
רק את שיריך לנו הותרת
את קול הזמיר לקחת.
במותך חלל עמוק יצרת,
אולם את כל אשר נדרת
מבטיח אני לעשות
בדיוק כפי שחשקת.

שלך כאהבה בלי מעצורים, אחיך בצלאל.

צלאל

כאשר סיקר שי כרם לפני חורש את הלוויית הוולר וזהר ארגוב (העולם הזה 11.11.87) שפרץ בזעקות-שבר, והשתמוט כמה פעמים. קרובי מישפחה תמכו בו משני צידי.

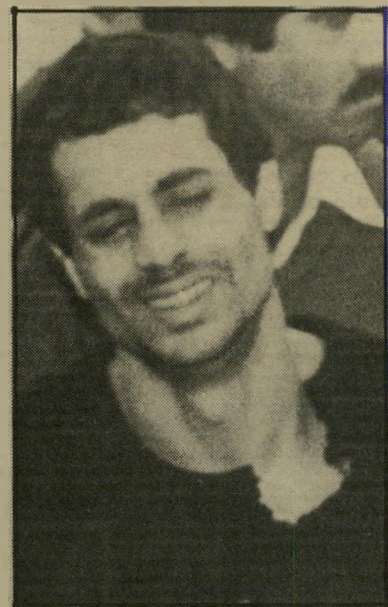
היה זה בצלאל עורקבי, אחיו של וזהר. משתתפים אחרים בהלווייה סיפרו כי היחסים בין שני אחים אלה היו קרובים במיוחד.

מאז נכתבו הרבה מאמרים על ארגוב, גם בידי עיתונאים שלא התייחסו אל ארגוב כלל כשעוד היה חי. אחרי מותו ביכו אותו כגדול הזמר המיד רחי. במילים נמלצות העלו אותו לדרגת סמל. יתכן שבצלאל לא הבין את המילים הללו. השבוע נטל לידו עט, וביטא את הרגשותיו. מכל המילים שנכתבו על מות וזהר, אלה הן בוודאי המילים הכנות ביותר.

בצלאל מסר את תגובתו בידי שי כרם, עבור העולם הזה.

הנה היא בלשונה:

מבלי להיכנס לפרטי-פרטים על סיבת מותו של וזהר, מאחר והעניין עדיין טעון בירור על-ידי ועדה החוקרת את מותו, אני מבקש להתייחס

אח בצלאל ארגוב בהלווייה כוכב נפל מהרקיע

לעצם מותו של וזהר ולמסרים שניסה להעביר למעריציו, למוקיריו, ולכל החברה כאשר היא, בחייו וגם במוותו.

את מותו של וזהר כאבו וביכו רבים. גם חבריו למיקצוע פריגנו לו מאוד. חבל רק שהפידגון הזה בא בכנות רק אחרי מותו. למרות הכאב והאהבה שכולם מבטאים, את דמותו ואת הכאב לא המסר של המילחמה בסם.

במשך 20 החודשים האחרונים וכיתי לראות את וזהר מעט מאוד. וזהר היה לי לא רק אח, אלא גם חבר יקר ואב. לכן המכה שבמותו קשה מנשוא. את זיכרו, את דמותו ואת הכאב לא אשכח לנצח, אולם לא זה העיקר. אני מקווה שמוותו של וזהר — בין אם התאבד ובין אם נרצח — לא יהיה לשווא. בעזרת כל בני-מיישפחתי אקח על עצמי להגשים, בכל דרך שאוכל, את מסריו כרי שלעולם לא יישכח.

וזהר עצמו, גם בתקופות הכי קשות, למרות כאבו האישי, לא שכח את בני-מיישפחתו שהיו תמיד בתוך ליבו. תמיד עזר לנו במעשיו. הוא גם

כלבים עליך, ישראל

על ריבוי כלבים בגליון אחד של העולם הזה (9.12.87).

אינני רוצה להתחכם ולומר שפני הדור כפני הכלב. אבל, בכל זאת — במדור אחד (וגם זה וגם זה) מפרסמים נעלי-ספורט לילדים בוכות תצ' לוס-פריסומת בו מחבק ילד חמוד כלכלב חורץ לשון. במדור שני (לילוח ישראל) מוכרת הבד לטה העובדה כי לאיוו מסיבה הופיע זוג-גורניים בלוויית שני כלבים (כלב דני ענק וגור-כלבים קטן) ובמדור המיכתבים למערכת שוטחת קוראת סימפאטית, כמיכתב נוגע ללב, את תחינתה שי שיבו לה את כלבתה (כלבת-זאב בלגית) שאבדה. וכל זה בגליון אחד של העולם הזה.

מה זה? כלבייה? **דני רוזנברג, תל-אביב**

הופה? הופה-היי

על התגובה המתבקשת למיתקן ב"מכוני-כושר (גם זה וגם זה), העולם הזה (9.12.87).

בעת סיורה של דניאלה שמי במכוני-הכושר של תל-אביב היא גילתה כי באחד המכונים מצוי ייה גם "סאונה פינית מעורבת".

למרות שאנחנו כבר מצויים כמעט ב-1988 לא התאפקה שמי והוסיפה לגילוי מרנין זה, בסוגי רייס: (הופה) יעני, אוי לאותה ירידה במוסר. אבל אני סבורה שהיא היתה צריכה לכתוב בין אותם סוגיים רווקא הופה-היי יעני, איזה יופי! **כרמלה בן-רוון, תל-אביב**

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.
בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטי' לפון — 232262 (03), בפקסימיליה — 245242-3*972. מנוי 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

צרת רבים

מאז ומתמיד אהבו בארצנו בני סים, כינוסים, קונגרסים וכיו"צ צא באלה. החיסרון הגדול של כל אלה הוא, כידוע, בנאומים, הנמשכים לאין-סוף. צירי הקוני גרס הציוני, שסבלו שבוע שעי-בר הצופעה זאת, יכלו להתנחם בכך, כי למרות שאין הדבר משפיע על אורך הנאום של הנור-אס התורן, הוא בכל זאת די מודע למה שהולך, כפי שסיפר העולם הזה בגיליונו שהופיע השבוע לפני 25 שנה, מפי נור-אס-הכבוד בכנס אחד המוש-רדים הממשלתיים בבירה:

● העיר הנואם הפותח בכנס של משרד החקלאות בירושלים: "בשתנואם רואה שהקל מסתכל על השעון, זו חצי צרה. אבל כשהקל מקרב את השעון לאוזנו כדי לשמוע אם השעון לא עמד מלכת, זו כבר צרה שלמה!"